ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΓΚΑΣΤΟΝ ΛΕΡΟΥ

ΤΟ ΠΑΛΑΤΙ ΤΟΥ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ ΚΑΙ ΤΟΥ ΤΡΟΜΟΥ

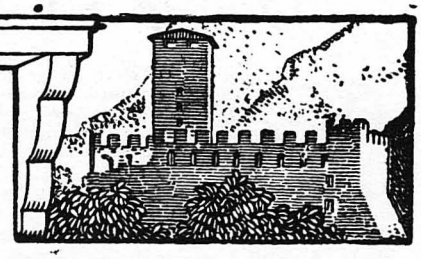

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Ἐκεῖ ἡ Ἑλένη, βλέποντας ἕνα ἀμάξι νὰ περνάη, μπῆκε μέσα καὶ διέταξε τὸν ἀμαξᾶ ν' ἀναπτύξη ὅλη του τὴν ταχύτητα.

— Σκάρι!.... Σκάρι!.... (Γρήγορα!.... Γρήγορα!....) τοῦ φώναζε ὁλοένα.

Τέλος τὸ ἀμάξι στάθηκε σ' ἕνα μακρὸ δρόμο, μπροστὰ στὴν εἴσοδο κάποιου σπιτιοῦ, πίσω ἀπ' τὴν πλατεῖα Ἰσαάκ.

Ὁ θυρωρὸς τοῦ σπιτιοῦ, βλέποντας τὴν Ἑλένη, ἔκανε μιὰ βαθειὰ ὑπόκλισι. Ἐκείνη ἑτοιμάστηκε νὰ μπῆ μέσα, ὅταν ἔξαφνα εἶδε τὸν ἠθοποιὸ Ζιλμπὲρ καὶ τὴν ἀδελφή της Βέρα νὰ περπατοῦν σὰν δυὸ ἐρωτευμένοι στὸ πεζοδρόμιο. Διευθύνθηκε ἀμέσως πρὸς αὐτοὺς καὶ πλησιάζοντας τὴν ἀδελφή της, τὴ ρώτησε :

— Τί κάνεις ἐδῶ ;

— Τί κάνω;... Μά, καθὼς βλέπεις, Ἑλένη, κάνομε τὸν περίπατό μας. Ὅταν σηκώθηκα τὸ πρωΐ, μοῦ εἶπαν πὼς εἶχες φύγει κι' ἐπειδὴ ἔπληττα, βγῆκα ἔξω γιὰ νὰ κάνω μιὰ βόλτα. Τὸν Ζιλμπὲρ τὸν συνάντησα στὴ λεωφόρο Νέφσκι.

— Γιὰ τὴ δυστυχία μου! συμπλήρωσε ὁ ἠθοποιός, γελῶντας δυνατά. Ναί, γιὰ τὴ δυστυχία μου, γιατὶ ἀπὸ τὴ στιγμὴ ποὺ τὴν εἶδα, ἡ Βέρα δὲν κάνει τίποτε ἄλλο, παρὰ νὰ μανιάζη καὶ νὰ μὲ κοροϊδεύη.

Μὰ στάθηκε, βλέποντας πόσο τρομερὰ ἀπασχολημένη φαινόταν ἡ χορεύτρια. Ἡ Ἑλένη εἶχε βγάλει ἕνα πορτοφόλι ἀπ' τὴν τσέπη της κι' ἔγραφε βιαστικὰ σ' ἕνα χαρτὶ μερικὲς λέξεις μὲ τὸ μολύβι.

Ἔκλεισε κατόπιν τὸ χαρτὶ σ' ἕνα φάκελλο, τὸν ἔδωσε στὴν ἀδελφή της καὶ τῆς εἶπε μὲ σιγανὴ φωνή :

— Θὰ μπῆτε κι' οἱ δυό σας στὴν ἀντικρινὴ μπυραρία. Θὰ καθήσετε σ' ἕνα τραπέζι στὸ πρῶτο πάτωμα, κοντὰ στὸ παράθυρο ποὺ βρίσκεται στὸ παράθυρο αὐτό. (Καὶ τῆς ἔδειξε ἕνα παράθυρο τοῦ δευτέρου πατώματος τοῦ χτιρίου, μπρὸς στὸ ὁποῖο στεκόντουσαν). Ἂν μὲ δεῖς λοιπὸν ν' ἀνασηκώσω ἐγὼ ἡ ἴδια τὴν κουρτίνα αὐτοῦ τοῦ παραθύρου, θὰ τρέξης ἀμέσως καὶ θὰ δώσης αὐτὸ τὸ φάκελλο στὴν κυρὰ Κατερίνα. Ξέρεις ;

— Καὶ τί δουλειὰ ἔχεις ἐκεῖ ἐπάνω στὸ σπίτι τοῦ Γκουνσόφσκι, ρώτησε ἡ Βέρα, κοιτάζοντας πρὸς τὸ παράθυρο ποὺ τῆς εἶχε δείξει ἡ ἀδελφή της. Τί πᾶς νὰ κάνης στὸ σπίτι τοῦ ἀρχηγοῦ τῆς πολιτικῆς ἀστυνομίας ;

— Ἔχω μιὰ σπουδαία δουλειά, ἀπάντησε σοβαρὰ ἡ Ἑλένη. Πάω νὰ ζητήσω ἕνα διαβατήριο γιὰ κάποιο φίλο, στὸν ὁποῖο ἀρνοῦνται νὰ τὸ δώσουν.

Κι' ἐνῶ ἡ Βέρα κι' ὁ ἠθοποιὸς προχωροῦσαν πρὸς τὴ μπύρα, ἡ Ἑλένη μὲ ὕφος ἀνήσυχο ἔμπαινε στὸ σπίτι ποὺ εἶχε δείξει καὶ ποὺ στέγαζε μιὰ προσωπικότητα διάσημη στὰ πολιτικὰ κι' ἐπαναστατικὰ χρονικὰ τῆς Ρωσσίας, τὸν Γκουνσόφσκι, πρώην ἀρχηγὸ τῆς Ὀκράνας καὶ τώρα παντόχρυσο διευθυντὴ τῆς μυστικῆς πολιτικῆς ἀστυνομίας.

Αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος, ὁ ὁποῖος διέθετε μιὰ δύναμι τόσο τρομερή, εἶχε παρουσιαστικὸ φτωχικὸ κι' ἀποκρουστικό. Ἦταν παχύς, ἀκάθαρτος καὶ πάντα ἕτοιμος νὰ κάνη ὑποκλίσεις σὰν λακές. Κι' ἡ γυναῖκα του εἶχε τὴν ἴδια ἀκριβῶς ἐμφάνισι μ' αὐτόν. Ἦσαν ἀσφαλῶς καταπληκτικὰ πλούσιοι κι' ὅμως κατοικοῦσαν στὴν Πετρούπολι σ' ἕνα μέτριο σπίτι, προωρισμένο γιὰ ἀστοὺς, μᾶλλον πτωχούς.

Ὁ Γκουνσόφσκι δέχτηκε τὴν Ἑλένη στὸ γραφεῖο του μὲ τὰ παλιὰ ἔπιπλα καὶ τὶς ξυλωριασμένες εἰκόνες, ποὺ μύριζε σβησμένα τσιγάρα.

Σηκώθηκε ἀμέσως μόλις αὐτὴ ἔκανε τὴν ἐμφάνισί της καὶ τὴν ἔβαλε νὰ καθήση κοντά του, κάνοντάς της ὑποκλίσεις καὶ λέγοντάς της λόγια ἀφοσιώσεως.

— Τί σᾶς φέρνει ἐδῶ τόσο πρωΐ, ὡραῖο μου παιδί ; τὴ ρώτησε στὸ τέλος.

Ἡ Ἑλένη εἶχε σώσει ἄλλοτε δυὸ φορὲς τὸν Γκουνσόφσκι σὲ ὑποθέσεις ποὺ ὁ ρόλος του ἦταν πολὺ ὕποπτος. Τὴ δεύτερη μάλιστα φορὰ θὰ μποροῦσε νὰ τὸν κατασπρέψη, παραδίνοντας στὸ θεῖο τοῦ Τσάρου, Μεγάλο Δοῦκα Κωνσταντῖνο, μερικὰ χαρτιὰ ποὺ κανεὶς δὲν μπόρεσε νὰ μάθη πῶς εἶχαν βρεθεῖ στὰ χέρια της, ὅπως καὶ ἡ Ἑλένη δὲν μπόρεσε νὰ μάθη ποτὲ πῶς τῆς τὰ ἔκλεψαν κατόπιν.

Ἔτσι ὁ Γκουνσόφσκι ἦταν ὑποχρεωμένος στὴν Ἑλένη καὶ μπόρεσε νὰ τῆς φανῆ χρήσιμος σὲ πολλὲς περιστάσεις. Μὰ κι' ἡ Ἑλένη, εἰς ἀντάλλαγμα, πληροφοροῦσε τὸν Γκουνσόφσκι λεπτομερῶς γιὰ ὅ,τι γινόταν στὴν Αὐλή.

Ἡ χορεύτρια μόλις κάθησε, πῆγε κατ' εὐθεῖαν στὸ σκοπό της :

— Ἄκουσε, Γκουνσόφσκι, τοῦ εἶπε, ἔχω τὴν ἀνάγκη σου... Τί εἶνε πάλι αὐτὴ ἡ ἱστορία τῆς διώρυγος Αἰκατερίνης ;

— Ποιὰ ἱστορία ; ἔκανε ὁ ἀρχηγὸς τῆς πολιτικῆς ἀστυνομίας, φορῶντας τὰ γυαλιά του.

— Μὴ κάνεις τὸν ἠλίθιο, δὲν ἔχω καιρό. Εἶδα τὸν κατηραμένο ἄνθρωπό σου, τὸ Σκοπέν.... μὴ γελᾶς... Τὸν εἶδα καὶ τοῦ μίλησα. Οἱ πράκτορές σου ἐπιβλέποιν τὸ σπίτι μιᾶς νεαρᾶς Γαλλίδας, ἡ ὁποία ὑπηρετοῦσε ἄλλοτε ὡς παιδαγωγὸς στοῦ κόμητος Νερατώφ.

— Ἀ! περίφημα... ἔκανε τέλος ὁ Γκουνσόφσκι. Μὰ εἶνε μιὰ ὑπόθεσις χωρὶς ἐνδιαφέρον...

— Ἐ λοιπόν, ἀφοῦ εἶνε μιὰ ὑπόθεσις χωρὶς ἐνδιαφέρον, ἐγκαταλείψατέ την.... Αὐτὴ ἡ μικρὴ Πρίσκα εἶνε φίλη μου καὶ τὴν ἔχω ὑπὸ τὴν προστασία μου. Ἀφῆστε την, αὐτὸ σᾶς ζητάω. Αὐτὸ ἦρθα νὰ σᾶς ζητήσω. Δὲν θὰ μοῦ τὸ ἀρνηθῆτε, ἔ ;

Ὁ Γκουνσόφσκι ἀνασήκωσε τὰ ματογιάλια του, ἀναστέναξε καὶ εἶπε, χτυπῶντας ρυθμικὰ μὲ τὰ δάχτυλά του τὸ γραφεῖο του :

— Δὲν ξέρεις πόσο λυπᾶμαι, ἀγαπημένο μου παιδί, γιατὶ αὐτὸ ποὺ μοῦ ζητᾶτε εἶν' ἀδύνατο. Ἡ δεσποινὶς Πρίσκα πρέπει νὰ παραμείνη ὑπὸ τὴν ἐπιτήρησί μας. Τέτοιες εἶνε ἡ διαταγὲς ποὺ ἔχω λάβει.

— Ὥστε ἡ ὑπόθεσις εἶνε πολὺ πιὸ σοβαρὴ ἀπ' ὅ,τι μοῦ τὴν παριστάνεις.

— Μὰ τὴν πίστι μου, δὲν ξέρω τίποτε.

— Θέλοιν νὰ ἐγκαταλείψη τὴν Πετρούπολι, δὲν εἶν' ἔτσι ; Ἐ λοιπόν, σᾶς δίνω τὸ λόγο μου πὼς θὰ ἐγκαταλείψη τὴν Πετρούπολι. Δόστε μου κι' ἐσεῖς τὸ λόγο σας, ὅτι θὰ πάψετε νὰ

Ο Ο Ο Ο ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΟΙ ΠΙΝΑΚΕΣ Ο Ο Ο Ο

ΑΓΡΟΤΙΚΟ ΕΙΔΥΛΛΙΟ (Τοῦ Ζ. Ράμπ).

τὴν ἐπιβλέπετε. Εἶνε πολὺ ἁπλὸ αὐτό. Αὐτὸ δὲν σᾶς ζητᾶνε;

— Φαινόσαστε περισσότερο πληροφορημένη γιὰ ὅλη αὐτὴ τὴν ἱστορία. Ἐγὼ ἔλαβα μιὰ διαταγὴ καὶ τὴν ἐκτελῶ. Μὰ τοὺς λόγους αὐτῆς τῆς διαταγῆς τοὺς ἀγνοῶ.

— Ἡ διαταγὴ σᾶς ἦρθε ἀπ' τὸ Παλάτι, τὸ ξέρω....

— Ὄχι! φώναξε ὁ Γκουνσόφσκι. Ὄχι. Σᾶς ὁρκίζομαι, ὄχι.... Ἀκοῦστε, εἴμαστε καλοὶ φίλοι... βλέπω ὅτι ἀκολουθεῖτε στραβὸ δρόμο. Ἐγὼ δὲν μπορῶ νὰ κάνω γιὰ σᾶς τίποτε σ' αὐτὴ τὴν ὑπόθεσι. Ἔχω μεγάλη εὐθύνη. Καὶ δὲν σᾶς τὸ κρύβω, ὅτι οἱ πράκτορές μου ἔχουν λάβει διαταγὲς πολὺ αὐστηρές. Ὡστόσο, θὰ μποροῦσα νὰ σᾶς φανῶ χρήσιμος, ὑπὸ ἕνα ὅρο ὅμως....

— Ποιόν; ρώτησε ἡ Ἐλένη.

— Θὰ ἔχετε τὴν καλωσύνη νὰ μοῦ πῆτε ὅλα ὅσα συνέβησαν χθὲς τὸ βράδυ στὸ Τσάρσκογιε—Σέλο μὲ τὸν Σέργιο Ἰβάνοβιτς... Ξέρετε, ὁ Σέργιος Ἰβάνοβιτς ἐξαφανίστηκε....

— Ὄχι.

— Δὲν ξαναγύρισε στὸ σπίτι του. Δὲν πῆγε ν' ἀναλάβη τὴν ὑπηρεσία του στὸ Παλάτι. Ἀγνοοῦν ὅλοι τί ἀτόγινε. Ἡ μεγάλη δούκισσα Ναντίτζα Μιχαήλοβνα, ἡ μητέρα τοῦ Ἰβάν, μὲ παρακάλεσε νὰ κάνω μιὰ μυστικὴ ἀνάκρισι. Ἔστειλα καὶ ρώτησα τὴ φίλη του Ναντέττα, τοῦ θεάτρου Μισέλ, μὰ δὲν ξέρει τίποτε. Ἐσεῖς ὅμως θὰ ξέρετε ἴσως κάτι....

— Ἴσως! ἀπάντησε ἡ Ἐλένη, μὲ ὕφος γεμᾶτο ὑποσχέσεις.

— Δὲν ὑπάρχει ἴσως!.... Ὁ μέγας δοὺξ Ἰβάν, ὁ ὁποῖος διατελοῦσε ὑπὸ περιορισμὸ στὸ Παλάτι, ἐξαφανίστηκε κ' αὐτός. Σίγουρα θὰ ἔχουν πάει νὰ γλεντήσουν κάπου. Λοιπόν, φανῆτε καλὴ γιὰ μένα. Σωπαίνετε... Καταλαβαίνω... Θέλετε ἀνταλλάγματα... Ἄς μιλήσω λοιπὸν πρῶτος. Ἔχω ἐμπιστοσύνη σὲ σᾶς.

— Σᾶς ἀκούω.

— Ἔ, λοιπόν! Ἂν θέλεις, παιδί μου, ν' ἀκυρωθῆ ἡ διαταγὴ ποὺ ἔχω λάβει καὶ νὰ φανῆς χρήσιμη στὴν προστατευομένη σου... *πρέπει νὰ κυττάξης ἀπὸ τὴ μεριὰ τοῦ κόμητος Νερατώφ...*

Ἡ Ἐλένη ἔμεινε κατάπληκτη.

— Τοῦ κόμητος Νερατώφ;... ἔκανε.

— Ναί... Ξέρετε, εἶνε φίλος τοῦ πρίγκηπος Κιρκώφ κ' ὁ πρίγκηψ δὲν ἀρνεῖται σὲ σᾶς τίποτε, ὅπως κ' ὁ κόμης δὲν ἀρνεῖται τίποτε στὸν πρίγκηπα...

— Ὁ κόμης Νερατώφ, ρώτησε ἡ Ἐλένη, ἐνδιαφέρεται γιὰ τὴ δεσποινίδα Πρίσκα;

— Ἔτσι φαίνεται... Θὰ σᾶς πῶ ἐμπιστευτικῶς ὅτι ἡ νέα αὐτὴ Γαλλίς, ἡ ὁποία ὑπηρετοῦσε ὡς παιδαγωγὸς στὸ σπίτι του, ἔφυγε ἀπὸ κεῖ ὑπὸ συνθῆκες πολὺ παράδοξες...

— Τί θέλετε νὰ πῆτε; ἔκανε ἡ Ἐλένη ἀνυπόμονα. Ὑπῆρχε καμμιὰ σχέσις μεταξὺ τῆς δεσποινίδος αὐτῆς καὶ τοῦ κόμητος;

— Ὤ! δὲν σᾶς τὸ εἶπα αὐτό... Δὲν σᾶς εἶπα καθόλου ἕνα τέτοιο πρᾶγμα... Τώρα εἶνε ἡ σειρά σας... Σᾶς ἀκούω, ἀγαπητή μου φίλη...

Μὰ ἡ Ἐλένη στάθηκε μερικὲς στιγμὲς σκεπτικὴ κ' ἔπειτα εἶπε:

— Ὁ κόμης θεωρεῖται ὡς ἕνας γέρο-ἐρωτύλος... Θὰ φέρθηκε ἄσχημα στὴν Πρίσκα κ' ἡ Πρίσκα ἔφυγε ἀπ' τὸ σπίτι του... Καὶ τώρα ἐξακολουθεῖ νὰ τὴν καταδιώκη... Αὐτὸ δὲν εἶνε;

Ὁ Γκουνσόφσκι σηκώθηκε, ἀκούμπησε τὸ χοντρό του χέρι, ποὺ ἔβγαινε ἀπὸ ἕνα μανικέτι ἀμφιβόλου καθαριότητος, ἀπάνω στὸ πάλλευκο καὶ ἁβρὸ μπράτσο τῆς Ἐλένης καὶ εἶπε:

— Μπορεῖ νὰ εἶνε αὐτό, μὰ μπορεῖ νὰ εἶνε καὶ κάτι ἄλλο, πιὸ σπουδαῖο ἀκόμα... Ἔτσι μονάχα μπορῶ νὰ ἐξηγήσω τὶς αὐστηρὲς διαταγὲς ποὺ ἔχω λάβει σχετικῶς... Σᾶς βεβαιώνω ὅτι ἐκτελῶ ἐπισημες διαταγὲς κ' ὄχι φιλικὲς παρακλήσεις... Σκεφθῆτε το αὐτό, ἀγαπημένη μου μικρὴ φίλη...

— Ὤ! ἔκανε ἡ Ἐλένη, ὁ κόμης εἶνε ἱκανὸς γιὰ τὰ πάντα ὅταν πρόκειται γιὰ τὰ πάθη του... Αὐτὸ εἶνε γνωστό, ἀγαπητέ μου Γκουνσόφσκι!...

— Ὁ κόμης εἶνε ἕνας τέλειος ἄρχοντας!... Αὐτὸ εἶνε ὅ,τι μπορῶ νὰ σᾶς πῶ καὶ εἶμαι εὐτυχὴς γιατὶ μπορῶ νὰ τοῦ φανῶ χρήσιμος, Ἐλένη Βλαδιμηρόβνα...

— Ὥστε δὲν θὰ εἴσαστε εὐτυχὴς ἂν ἐξυπηρετούσατε ἐμένα, ἀγαπητέ μου Γκουνσόφσκι;

— Πολὺ εὐτυχής!... Πολὺ εὐτυχής!... Μά, σ' αὐτὴν τὴν ὑπόθεσι, ἀδύνατον!....

— Γιατί;

— Ἀκοῦστε, μὴν ἐπιμένετε, Ἐλένη...

— Τότε κ' ἐγὼ δὲν θὰ σᾶς πῶ τίποτε γιὰ τὸν Σέργιο Ἰβάνοβιτς.

Ὁ ἀστυνομικὸς ὕψωσε τοὺς ὤμους του καὶ τῆς ἀπάντησε:

— Ὅπως θέλεις, ἀγαπημένο μου παιδί...

Ἐκείνη τὴ στιγμή, μιὰ πόρτα ἄνοιξε καὶ μπῆκε μέσα ἡ κυρία Γκουνσόφσκι. Γονάτισε σχεδὸν μπροστὰ στὴν Ἐλένη, τῆς ὁποίας ἄρχισε νὰ ἐκβειάζη τὴν ὁμορφιὰ καὶ νὰ τὴ βεβαιώνη ὅτι ἦταν ἕτοιμη νὰ κομματιαστῆ πρὸς χάρι της. Κατόπιν πλησίασε τὸν σύζυγό της, τοῦ εἶπε μερικὰ λόγια σ' αὐτὶ κ' ἀποσύρθηκε πάλι, κάνοντας ἐδαφιαῖες ὑποκλίσεις.

Ὅταν ξανάμειναν μόνοι, ὁ Γκουνσόφσκα γύρισε πρὸς τὴν Ἐλένη χαμογελῶντας μ' ἕνα ὕφος τέτοιο, ὥστε ἡ χορεύτρια ἄρχισε νὰ δυσταστῆ.

(Ἀκολουθεῖ)

ΞΕΝΟΙ ΚΑΙ ΑΡΧΑΙΟΙ ΕΛΛΗΝΕΣ ΚΑΙ ΡΩΜΑΙΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ

ΕΚΛΕΚΤΕΣ ΜΕΤΑΦΡΑΣΕΙΣ

ΜΕ ΜΙΑ ΤΡΙΧΑ

(Τοῦ ΠΑΥΛΟΥ ΣΙΛΕΝΤΙΑΡΙΟΥ)

Ἐτράβηξε ἡ ξανθοῦλα μου μιὰ τρίχα ἀπ' τὰ μαλλιά της
καὶ τὰ δυὸ χέρια μοῦδεσε στὴν τρίχινη θηλειά της.
Ἐγέλασα, γιατὶ ὁ φτωχὸς στὸ νοῦ μου πάντοτ' εἶχα
πὼς θἄταν εὔκολο πολὺ νὰ σπάσω αὐτὴ τὴν τρίχα.
Ἀλλοί μου! Ὅταν δοκίμασα μ' ὅλη τὴ δύναμί μου
κι' ἔννοιωσα μέσ' στὰ σίδερα δεμένο τὸ κορμί μου,
ἄρχισα ἀναστενάγματα μὲ τὴν καρδιὰ καμένη.
Τώρα μὲ σέρνει πίσω της παντοῦ ὅπου πηγαίνει....

Μετάφρ. ΙΩ. ΠΟΛΕΜΗ

ΣΕ ΚΟΡΗ

(Τοῦ ΑΝΑΚΡΕΟΝΤΟΣ)

Ὤ, μὴ μοῦ φεύγεις ἐπειδὴ εἶδες μιὰν ἄσπρη τρίχα,
ἐνῶ τῆς νειότης πάνω σου φεγγοβολεῖ τὸ κρῶμα.
Μὴ φεύγεις τώρα ποῦδωσα ὅ,τι γιὰ χάρισμα εἶχα,
μὰ στάσου λίγο ἀκόμα.
Καὶ σκέψου μόνο τί καλὰ ταιριάζει σὲ στεφάνι
τὰ κρῖνα τὰ κατάλευκα, τὰ ὀνειρεμμένα κρῖνα
στὰ κόκκινα τριαντάφυλλα δίπλα κανεὶς νὰ βάνη,
νὰ παίρνουν λίγη ἀσπράδα αὐτὰ καὶ κοκκινάδα ἐκεῖνα!

Μετάφρ. Α. ΦΕΡΗ

ΓΙΑΤΙ:

(Τοῦ ΝΤΥΑΜΑΝ)

Τὸ κλᾶμμα, μόλις τὸ παιδὶ γεννιέται, πρωταρχίζει
ὁποὺ νομίζεις πὼς κ' αὐτὸ τοῦ κόσμου τὰ πικρὰ
τὰ βάσανα δοκίμασε. Τὸ βλέπεις νὰ δακρύζη
κι' ἡ μάνα του «Μὴν κλαῖς, χρυσό», τοῦ λέει τρυφερά.
Γιατί; ρωτάει, καὶ τὸ παιδὶ δὲν νοιώθει ν' ἀπαντήση.
Μὰ θὰ τὸ μάθη αὔριο καὶ θὲ νὰ πῆ «γιατί;»,
ὅταν στὰ στήθη του ὁ καϋμὸς μὲ μιᾶς τὸ πλημμυρίση,
σβύσουν ἡ ἀγάπες, τὰ ὄνειρα κι' ἀρχίσει τὴ ζωή.
Τότε θὰ μάθη τὸ γιατί, μόλις στὴ γῆ πατήσης
τὰ κλάμματα πρωταρχινᾶς. Στὴ μάνα του θὰ πῆ:
—«Ἀφοῦ τὸν κόσμο γνώριζες, γιατὶ νὰ μὲ γεννήσης;».
Κι' ἡ δύστυχη κιττῶντας το, θὲ νὰ τ' ἀγκαλιαστῆ....

Μετάφρ. Δ. Ν. ΓΑΛΑΝΗ

EL DORADO

(Τοῦ EDGAR ALLAN POE)

Ντυμένος μὲ χάρι
ἕνας γενναῖος ἱππότης,
μὲ ἥλιο, μὲ φεγγάρι
πηγαίνει τραγουδῶντας
γιὰ νἄβρη ζητῶντας
τὴ χώρα τοῦ Ἔλ Ντοράντο.

Ἐγέρασε ὁ ἱππότης,
κουράστηκε ἡ ματιά του
καὶ μέσα τὴν καρδιά του
τήνε μαραίνουν ἴσκιοι,
σὰν βλέπει πὼς δὲν βρίσκει
τὴ χώρα τοῦ Ἔλ Ντοράντο.

Ἡ δύναμι τὸν ἄφησε
κ' ἐνῶ στὴν ἄκρη εἶχε ριχτεῖ,
βλέπει σκιὰ προσκυνητῆ.
—Σκιά, τῆς λέει μὲ στεναγμό,
γιὰ πές μου ποῦ μπορῶ νὰ βρῶ
τὴ χώρα τοῦ Ἔλ Ντοράντο;

—Ἀπάνω ἀπὸ τοῦ Φεγγαριοῦ
τὴν πιὸ ψηλὴ χαράδρα,
πιὸ κάτω κ' ἀπὸ τῶν Σκιῶν
τὴ φοβερὴ κοιλάδα
ν' ἀνεβῆς καὶ νὰ κατεβῆς,
τοῦ εἶτ' ἡ σκιά, σὰν θὲ νὰ βρῆς
τὴ χώρα τοῦ Ἔλ Ντοράντο.

Μετάφρ. Κ. ΟΥΡΑΝΗ

ΗΛΙΟΣ ΚΑΙ ΒΟΡΗΑΣ

(Τοῦ ΑΙΣΩΠΟΥ)

Μιὰ μέρα ὁ Ἥλιος κι' ὁ Βορηᾶς βρεθήκανε στὸ δρόμο
κι' εἶδανε γέρο νὰ φορῆ τὴν κάπα του στὸν ὤμο.
—Τὸν βλέπεις; λέει ὁ Βορηᾶς. Τὴν κάπα θὰ τοῦ βγάλω!
—Δὲν ἠμπορεῖς. —Κι' ὅμως μπορῶ.... Κι' ἀπόνα λόγο σ' ἄλλο
στοίχημα βάλανε τρανὸ ποιὸς πρῶτος θὲ ν' ἁρπάξη
τὰ ροῦχα ἀπὸ τὸ γέρο μας, μακριὰ νὰ τὰ πετάξη.
—Ἐγὼ μὲ δύναμι κι' ὁρμὴ τὰ ροῦχα θὰ σκορπίσω!
—Γὼ μὲ τὴν καλωσύνη μου θὰ δῆς ποῦ θὰ κερδίσω!
Πρῶτος ἀρχίζει ὁ Βορηᾶς. Φουσκώνει, ξεφοῦσκώνει,
μὰ ὁ γέρος τόσο πιὸ πολὺ τὰ ροῦχα του κουμπώνει.
Ὁ Ἥλιος βγαίνει ὕστερα μὲ μιὰ περίσσια χάρι,
τὶς φλογερὲς ἀχτίδες του ἁπλώνει μὲ καμάρι.
Ὁ γέρος μας ζεσταίνεται, ἀρχίζει νὰ ἱδρώνη
καὶ ἕνα—ἕνα τὰ κουμπιὰ τώρα τὰ ξεκουμπώνει.
Κι' ἐκεῖ ποὺ ἑτοιμαζόταν τὸ μπάνιο του νὰ κάνη,
ξάφνου πετιέται ὁ Βορηᾶς, τ' ἁρπάζει μάνι-μάνι,
φυσάει μιὰ δυνατὴ καὶ τὰ σκορπᾶ στὸ χῶμα,
ἐνῶ ὁ Ἥλιος ἔμεινε μὲ ἀνοιχτὸ τὸ στόμα!....

Παράφρασις ΑΝ. ΒΩΤΗ